

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

ב' דראש השנה התשע"ו

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

נזיר - כ"ד

1. משנה - האשה שנדרה בנזיר והפרישה את קורבנותיה, ואח"כ היפר לה בעלה, מה עושה איתם?

- א. אם שלו היתה הבהמה - תצא ותרעה בעדר ככל חולין, כיון שהבעל לא מקנה לאשתו דבר שאינה צריכה ונמצא שלא הוקדשו.
- ב. ואם שלה היתה הבהמה - החטאת תמות כיון שקרבה רק כאשר מחויבים בה, אבל העולה והשלמים יקרבו. והשלמים נאכלין ליום אחד כדין שלמי נזיר אבל מ"מ אינן טעונין לחם כיון שא"א לקיים בהם 'על כפי הנזיר'.
- ג. הפרישה מעות וסתנמה ולא פירשה לאיזה קרבן - יפלו לנדבה.
- ד. מעות מפורשין, דמי חטאת - ילכו לים המלח, לא נהנין מהן מדרבנן, אבל גם לא עוברים בהם על איסור מעילה, דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן, דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם.

2. אשה שבעלה עשיר והיא חייבת קרבן עולה ויורד ,

האם מביאה קרבן עשיר כיון שבעלה צריך להביא קורבנותיה, או שכיון שמעשי ידיה לבעלה נחשבת עניה ומביאה קרבן עני?

- א. לרבנן - יכול להביא קרבן עני.
- ב. לר' יהודה - מביא קרבן עשיר. וכן חייב להביא כל קורבנותיה שהיא חייבת, שכך כתב לה: 'כל אחריות דאית לך עלי מן קדמת דנא'.

3. מי הוא התנא במשנתנו שסובר שבבהמה שלו, תצא לעדר, כיון שהבעל אינו מחוייב לקורבנות אשתו?

- א. לשון א' - רב חסדא - רבנן [שהובא בשאלה הקודמת].
- רבא - משנתנו תתיישב אף כר' יהודה, והטעם שהבהמה יוצאת לחולין כיון שמשועבד לה רק בדבר שצריכה, ומשהפר לה נמצא שאינה צריכה.
- ב. לשון ב' - רב חסדא - העמיד כר' יהודה ומשועבד לה רק למה שצריכה, אבל המשנה אינה כרבנן, כיון שלשיטתם לא משועבד לה כלל וא"כ גם אם לא הפר הבעל הקורבנות לא יקדשו, והדרך היחידה שיחול ההקדש לדעת חכמים אם הבעל יקנה לה משלו שאז אפילו אם יפר אין קדושתן פוקעת, וא"כ למה שנינו תצא ותרעה בעדר, בהכרח שהמשנה כר' יהודה.
- רבא - משנתנו תתיישב אף כרבנן, ומדובר שהקנה לה משלו אך מקנה רק לדבר שצריכה, וכיון שהפר לה אינה צריכה.

4. כיצד יתכן 'בהמתה שלה' הרי 'מה שקנתה אשה קנה בעלה'?

- א. רב פפא - שקמצתה מעיסתה שבעלה מחויב לתת לה.
- ב. איבעית אימא - הקנה לה אחר ואמר לה ע"מ שאין לבעלך רשות בהן.

5. מצינו ארבעה אילים הקרבים כשלמי נזיר ואינן טעונין לחם כשאר שלמי נזיר, אלו הן?

- א. שלה - מה ששנינו לעיל שהפרישה משלה ואח"כ היפר לה בעלה.
- ב. שלו - שנינו: האיש יכול להדיר את בנו הקטן שיהיה נזיר, אבל אין האשה מדרת את בנה בנזיר, גילח הבן וגילה בזה שאין רצונו להיות נזיר, או שגילחוהו קרובים, מיחה או שמיחוהו קרובים - הנזירות בטלה. לפיכך: היו לו מעות סתומין - יפלו לנדבה, מעות מפורשין, דמי חטאת - ילכו לים המלח, דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן, דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.
- ג. שלאחר מיתה - שנינו: המפריש מעות לנזירותו ולא פירש מה לעולה, חטאת שלמים, - לא נהנין מהם, אבל לא מועלין בהן, מפני שראויין להביא בכולן שלמים אם ימצא בהמה שמנה, ובשלמים אין מעילה קודם זריקת הדם. מת והיו לו מעות סתומים - יפלו לנדבה, מעות מפורשין, דמי חטאת - יולין לים המלח לא נהנין ולא מועלין, דמי עולה - יביאו עולה ומועלין בהן, דמי שלמים - יביאו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.
- ד. שלאחר כפרה - הפריש איל, נאבד, הפריש תחתיו ואח"כ נמצא הראשון, סברא הוא שקרב בלא לחם, שהרי 'שלאחר מיתה' קרב בלא לחם כיון שאינו ראוי לכפרה, אף זה אינו ראוי לכפרה. וישנו אופן נוסף - שנינו: ושאר כל שלמי נזיר ששחטן שלא לשמן - כשרים, ולא עולין לבעלים לשום חובה, ונאכלין ליום אחד, ואינן טעונין לחם ולא זרוע. ולא מנה אופן זה כיון שהחשיב רק את הקרבים כמצותן.